

V ljubezni neodrešni plaka Bog
in kot iz snežnih prsi pelikana
mu pada rdeča struna od srca.

Njen glas smo vsi; v ur škripajoči stok
izginjamo kot prošnja neprestana,
brez milosti požira nas temá.

Ksaver Meško:

Sonet.

(Poslanica pesniku O. Zupanciču.)

Zapel si pesem nam o rodni grudi,
o Oton, in si v tuji svet odšel,
ker dom za Tebe kruha ni imel,
ki tujcem rad ga in smehljaje nudi.

A kličem Te: Predolgo se ne mudi
in spet povzdigni glas krepak in smel,
da čez gore in dole bo zvenel,
zapoј in k delu rod zaspani budi!

Glej, čaka njiva, solnce ji žari,
a ko delavcev in sejancev ni
in ko prodajajo nam rodni dom!

Kaj duh se v malih pšicah Ti srđi?
Zapoј nam spev, ki bo kot božji grom
zbudil vse dobre, podle treščil k tlom . . .

